

[Fogh Rasmussen]

cirkulærer, vi skal begrænse udstedelsen af nye cirkulærer, vi skal forenkle planlægningsarbejdet i kommunerne.

Kort sagt, venstre ønsker en liberalisering af den offentlige sektor. Vi har den grundopfattelse, at en offentlig sektor er nødvendig, men vi ønsker at gøre den mere levende, mere menneskenær. I stedet for det evindelige klynkeri over den helt nødvendige opbremsning i den offentlige sektors vækst var det bedre at tage denne udfordring som en anledning til at gennemføre en tiltrængt fornyelse, som samtidig højner kvaliteten af det offentlige ydelser til borgerne.

Vi står over for nogle enorme opgaver i de kommende år. Der findes ingen snuptagsløsninger. Der er brug for et langt, sejt træk.

Efter vor opfattelse har regeringen lagt en politik frem, som virkelig er udtryk for et kursskifte i dansk politik. Et politisk flertal har båret størsteparten af denne politik igennem, men vi vil også rette en opfordring til erhvervslivets ledere og deres ansatte om at følge regeringens politik op. Der er behov for investeringer i danske virksomheder. Vi håber, at de nu vil blive sat i gang. Vi har skabt et klimaskifte. Lønmodtagere og arbejdsgivere ved, at nu er det ikke besværligheder, nye byrder, ny regulering, der er på dagsordenen, nu er det tværtimod forenkling, omkostningssænkning og liberalisering, der er på dagsordenen. Den bedste måde at bakte denne politik op på er ved at iværksætte investeringer, øge produktionen, sætte flere mennesker i arbejde. I det lys skal årets forslag til finanslov også ses, og på den baggrund kan venstre indstille forslaget til vedtagelse.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt starte mit indlæg i denne debat med at beklage, at regeringen er så overlegen, at den næppe lader sig repræsentere, den dag folketinget har en generaldebat. Det synes jeg faktisk er at vise folketinget og folkestyret foragt.

Derefter vil jeg sige, at i søndags, den 12. december 1982, skrev socialrådgiver Hanne Reintoft i en kronik i Politiken bl. a.:

»Mange benægter fattigdommen i Danmark i dag. Men dansk fattigdom er ikke den, man møder hos verdens fattigste mand i Indien, der er død, før Folkekirkens Nød-

hjælp når frem, hvor urimelig og umenneskelig hans situation end er.

Fattigdom er: altid at være underprivilegeret i forhold til grupper, man med rimelighed kan sammenligne sig med, aldrig at få tilfredsstillet sine dybere og mere langsigtede behov, altid at være på yderste revle.

Fattigdom er ikke blot at mangle flæsketeg og lørdagsbajer, men kultur i bredeste forstand: avis, samvær, børnefødselsdag, ungerne i svømmehal og på spejdetur. Fattigdom er ikke at høre til noget sted og ikke have medindflydelse og kende nogen.

Fattigdom er hos os at leve i et samfund, hvor den produktive, succesrige og travle dyrkes, mens den, der ikke »duer«, med betydelig gruppevold langsomt, men sikkert skubbes ud i isolation og en usynlighed, der hjælper os til ikke at forstyrres deraf.»

Det er værd at genlæse den kronik og lytte til de ord i dag, hvor folketingets flertal tilslutter sig en finanslov og dermed en politik, der er for de succesrige og produktive, og som skubber en stor gruppe mennesker, som uden egen skyld er kommet til at sidde meget lavt ved bordet, ud i umyndighed, usynliggørelse og isolation, altså ud i det, man i dansk forstand må kalde for fattigdom.

Der vil uden tvivl her i dag blive udtrykt tilfredshed med det resultat, regeringen har nået, og jubelråbet vil give genlyd i hele den borgerlige presse. Regeringen vil fastslå, at dens politik er ved at lykkes, og det må man jo også indrømme at den er. Det er dermed også lykkedes at fastslå, at det i det store og hele er de arbejdsløses egen skyld, at de er arbejdsløse, og det er lykkedes med fastfrysning af dagpenge og efterløn, nedsættelse af bistandshjælp, indførelse af karensgang og mange andre angreb på de arbejdendes og de arbejdsløses hverdag. Der er blevet spillet endnu en akt af det kyniske drama, der går ud på, at først har erhvervslivet ikke råd til at have så mange mennesker ansat, derfor må de afskediges, så overfører man mennesker fra det private erhvervslivs lønkonto til fællesskabets ansvar og til dagpengekontoen på finansloven, og ikke længe efter må man så af hensyn til konkurrenceevnen og på grund af det stadig voksende underskud på det dagpengetyngede statsbudget erklære, at man ikke længere har råd til at udbetale så mange penge i arbejdsløshedsunderstøttelse og bistandshjælp.